Het kleuterblad vol verrassingen

bobo

Nr. 40
Losse nummers f 1,55
België 27 F

We gaan verhuizen

Pluk kijkt televisie

Extra: Circusposter deel 2

Alles staat op zijn kop, bij mij thuis. Ik ga namelijk verhuizen. Het nieuwe huis, waarin ik ga wonen, staat helemaal aan het andere eind van de stad. Daarom moet ik al mijn spulletjes in kisten en dozen pakken. Dan kan de verhuiswagen alles tegelijk meenemen. Alle kopjes en schoteltjes en zo moeten in krantepapier gewikkeld worden. Anders breken ze misschien. Het is maar goed, dat Fritsje mij beloofd heeft om te helpen. Als hij binnenkomt kijkt hij met grote ogen in het rond. „Wat een rommel is het hier!" roept hij verschrikt. Fritsje is zelf nog nooit verhuisd, dus hij weet niet wat hij ziet. Meteen beginnen we een grote kast uit te pakken. Fritsje sjouwt met dozen en kranten. Maar hoe we ook werken, het schiet niet op. De rommel wordt steeds erger. Ik ben zo druk bezig met serviesgoed inpakken, dat ik helemaal niet meer op Fritsje let. Pas na een tijdje hoor ik een zacht gesnurk. Alsjemenou! Fritsje ligt heerlijk in een kist te slapen en laat mij alles alleen doen. „Wakker worden, luilak!" roep ik en schud hem door elkaar. Maar Fritsje is zo moe, dat hij rustig doorslaapt. Nou ja, laat hem ook maar slapen. Misschien is verhuizen wel veel te zwaar werk. Ik ben zelf ook moe. Zal ik even een tukje doen, op de bank? Ja, hè! Nou, welterusten dan.

Tot de volgende Bobo,
Hetty

Hoe heet je?

Ben je verhuisd
naar een andere straat
en heeft er nog niemand
met je gepraat?
Doen ze gewoon
of je niet bestaat…

Dan moet je maar gauw
iets verzinnen,
waardoor ze met praten
beginnen.

Zeg dan „hallo”
en zeg hoe je heet.
Dan krijg je misschien
wel antwoord –
wie weet.

Nannie Kuiper

Een nieuw poppenhuis

Je kleine poppen willen ook weleens een nieuw huis. Nou, een poppenhuis is zo gemaakt. Zoek maar een grote, stevige kartonnen doos en zet hem met de opening naar je toe. Knip er eerst aan de zijkanten een paar vierkantjes uit en plak daar doorzichtig folie op. Dit zijn je ramen. Voor de vloer plak je in het midden een stuk karton en het dak vouw je van een ander kartonnetje. Zet nu maar je kleine meubeltjes in het huis. Wat zullen je poppen verrast opkijken.

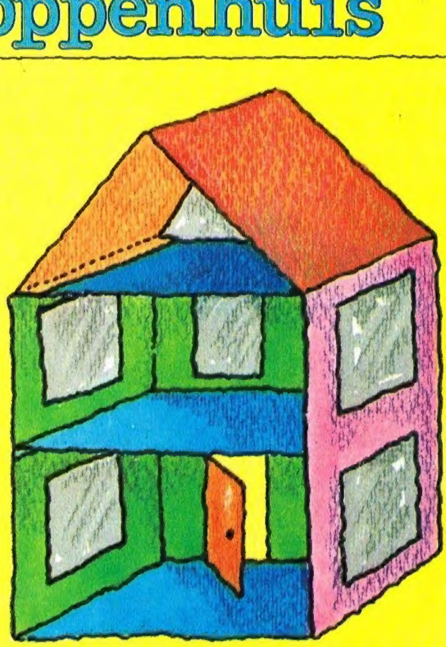

tekeningen: Ingrid Bévort

PLUK

van de Petteflet

tekst: Annie M. G. Schmidt
tekeningen: Fiep Westendorp

De televisie

„Waarom eet jij niet wat meer?" vroeg vader Stamper aan Pluk.
„Ik heb niet zoveel trek," zegt Pluk. „En ik moet weer eens naar huis."
„Ga je nú al weg?" vroegen de Stampertjes teleurgesteld. „Blijf je nog niet even naar de televisie kijken?"
„Laat 'm nou maar," zei vader Stamper. „Hij is verdrietig, dat zie je toch! Zijn duif is opgevreten door die misdadige Flattekat. En nou heeft ie geen trek in frieten en hij heeft ook geen zin in teevee kijken. En bovendien moeten jullie allemaal weer naar bed. Want jullie zijn ziek."
„Ik niet!" riep het kleinste Stampertje. „Ik ben niet ziek."
„En jij moet óók naar bed," zei vader Stamper. „Wat gek dat de dokter vandaag niet is geweest... hij had toch beloofd dat hij zou komen! Hoe dan ook, allemaal je bed in. En vanuit je bed mag je televisie kijken. Ik heb 'm al aan gezet. Weet je zeker dat je niet blijft, Pluk?"
„Echt niet," zei Pluk. „En wel bedankt en tot ziens!"
Maar toen Pluk al buiten was, op de gang, kwam het kleinste Stampertje hem hijgend achterna en zei. „Wil je asjeblieft even terugkomen? Onze televisie doet het niet."
„Waarom moet ik dan terugkomen?" vroeg Pluk.
„We dachten... jij bent zo knap...," zei het Stampertje. „Misschien kun jij 'm even maken."
„Ik? Ik weet helemaal niets van teeveetoestellen," zei Pluk. „Helemaal niets!"
„Toe nou...," zei Stampertje. „Kom toch maar eventjes kijken."
Zuchtend stapte Pluk weer mee naar binnen.
Vader Stamper en alle kleine Stampertjes verdrongen zich om het toestel.
„Daar is Pluk! Pluk zal 'm wel weer goed krijgen!" riepen ze.
„Ik heb echt geen verstand van een televisietoestel," zei Pluk. „Jullie moeten er een man bij halen, 't is echt veel te moeilijk voor 'n gewoon mens, want..." Toen zag hij dat het snoer los hing. De stekker zat niet in het stopcontact. Hij stak 'm erin. En even later kwam er geluid. En daarna het beeld.
„Zie je wel!" schreeuwden de Stampertjes. „Pluk heeft 'm gemaakt!"
En vader Stamper drukte hem de hand en zei: „Hartelijk dank, jongen."
„'t Was niets," zei Pluk. En hij wilde voor de tweede keer afscheid nemen, maar nu hoorde hij een van de

Stampertjes roepen: „De dokter! Daar is de dokter!" Pluk keek om zich heen en zag geen dokter, maar het Stampertje wees naar de beeldbuis.
„Warempel! 't Is onze dokter!" riep vader Stamper. „Vandaar dat hij vandaag niet is gekomen, hij moest op de televisie. Wat gaat hij doen? Sssst... jongens, allemaal stil!"
Pluk bleef even staan om te luisteren. Hij kende de dokter wel, die altijd alle zieke bewoners van de Petteflet bezocht. Blijkbaar ging hij nu een praatje houden over mazelen.
„Beste ouders," zei de dokter. „Zoals u weet is *mazelen* een kinderziekte. Niet ernstig, u hoeft zich nooit ongerust te maken. Het gaat altijd weer over. En nu zal ik u de pilletjes laten zien die ik aan alle kinderen met mazelen geef." De dokter zette zijn grote tas op het tafeltje vóór hem. Hij deed de tas open, hij haalde er een groot pak verband uit en onmiddellijk daarna vloog er een dikke duif uit de tas. Alle Stampertjes gilden van plezier en riepen: „Hij goochelt! De dokter is een goochelaar!"
Maar Pluk stond een ogenblikje verstard en schreeuwde toen boven iedereen uit: „Dollie! 't Is Dollie!"
Hij liet zich languit op de matrassenvloer vallen en gilde en huilde allemaal tegelijk.
„Ssst... Stil nou toch!" riep vader Stamper. „Even verder kijken!"
De dokter was blijkbaar zelf heel erg verrast. Een tijdlang keek hij verschrikt om zich heen en zei geen woord.

De duif was nu uit het beeld verdwenen en de dokter begon weer.
„Neemt u me niet kwalijk, beste ouders," zei hij. „Zonder dat ik het wist, had deze duif zich in mijn tas verschanst. Het dier is inmiddels buiten losgelaten en ik kan nu mijn lezing over mazelen voortzetten."
„Ik ga," zei Pluk.
„Wacht even!" zei vader Stamper. „Niet zo haastig! Het beest moet helemaal uit Bussum komen, denk erom! Want daar is de televisiestudio."
„Ja," zei Pluk. „Maar ik moet er wél zijn als zij thuis komt."
Hij wuifde haastig de Stampertjes goeiendag en holde de deur uit naar z'n torentje. Toen hij over de stenen trap naar boven liep, zag hij de Flattekat zitten. De kater dook angstig in elkaar toen hij Pluk zag aankomen.
„Wees maar niet bang," zei Pluk. „Ik zal je niets doen.

Maar je hebt wel heel gemeen gelogen tegen me."
„Heb ik gelogen?" vroeg de kat. „Wat heb ik dan gezegd?"
„Je hebt gezegd dat je...,"
metje water en een paar korrels maïs en daar knapte ze van op.
„Ik heb zo ontzettend lang in een tas gezeten," zei ze. „Ik was bijna gestikt."
„Ik? Op de teevee? Heb je mij gezien?"
„Ik zag je uit de tas vliegen," zei Pluk.
Dollie vergat alle ellende en alle vermoeidheid. Ze zwol

Pluk zweeg. De kat had nooit gezegd dat hij Dollie had opgegeten. Dat had hij zelf alleen maar vermóed.
„La maar zitten...," zei hij. Bij de deur van z'n torenkamer bleef hij staan. Hij leunde over de balustrade van de buitengang en tuurde in de lucht.
Het werd avond, het begon te schemeren en Pluk wachtte en wachtte.
En pas toen het zo donker was dat hij niet meer in de verte kon kijken, toen hoorde hij vleugeltjes klapperen en Dollie streek naast hem neer, doodmoe en een tikkeltje gehavend.
„Geef me een beetje water...," zei ze zwak.
Pluk bracht haar een kom-
„Hoe kwam je in die tas?" vroeg Pluk. „Vertel nou 's!"
„Bij Aagje... De dokter was bij Aagje en ik zat onder het bed. En ik moest me ergens verstoppen... en toen stond die tas daar open. Dus kroop ik erin. En ik dacht... hij zal wel naar de volgende patiënt gaan en dan doet-ie daar z'n tas weer open. Maar nee, hij reed een héél eind met de auto en het duurde héél lang... en toen de tas open ging, was ik in een zaal vol grote felle lampen... en er waren mannen... Ik weet nóg niet wat het was."
„Het was de televisiestudio," zei Pluk. „En jij bent voor de teevee geweest. Ik heb je gezien."
van trots.
„Ik ben een Teevee-duif," zei ze. „Ben ik nou beroemd, Pluk?"
„Ik denk het wel," zei Pluk. „In elk geval voor één dag. Maar 't fijnste is toch dat je veilig en wel terug bent."

Kan dit ook nog mee?

Ojeetje, Ellen vindt nog een paar spulletjes op haar kamer. Maar de verhuisdozen staan al ingepakt op de stoep. Gelukkig ziet ze dat ook haar vader en moeder nog heel wat vergeten zijn. Kijk goed naar alle dingen die de familie naar buiten draagt en vertel snel in welke dozen alles thuishoort.

tekening: Ivo de Weerd

Beertje Bas is blij

1. Beertje Bas kan een heleboel kunstjes. Hij kan dansen en springen en hij kan zelfs op zijn handen staan. Let maar op!

2. Papa en mama beer kijken verbaasd naar Beertje Bas. Wat maakt hij vreemde sprongen. Die jongen hoort in het circus!

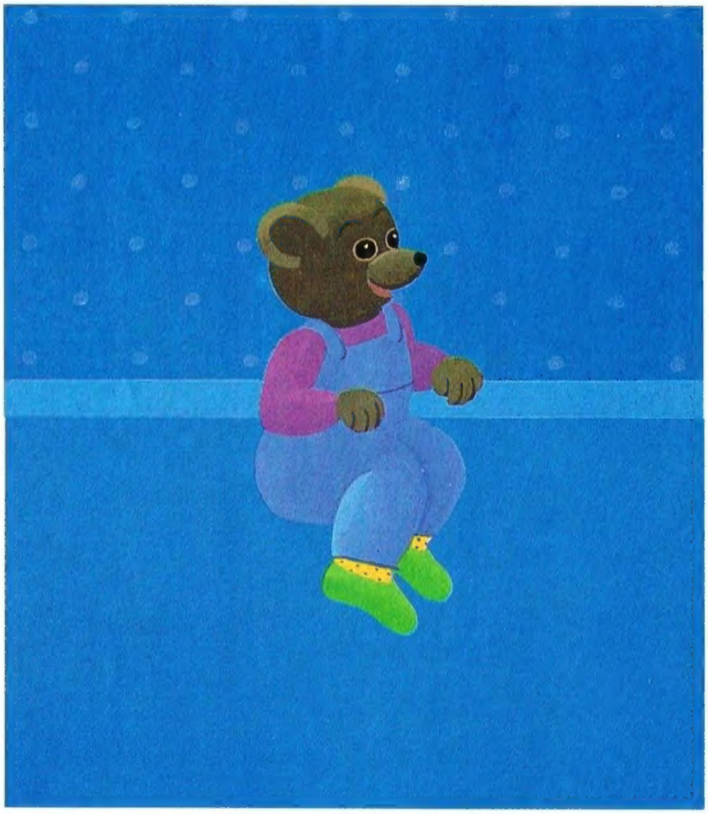

3. Hij springt met twee voeten tegelijk van de grond. Bas lijkt wel een konijn. Heb jij wel eens een konijntje zo zien springen?

4. Kopje duikelen is niet zo moeilijk, vindt Beertje Bas. Je hoofd tussen je benen en dan maar doorrollen. Je moet wel durven!

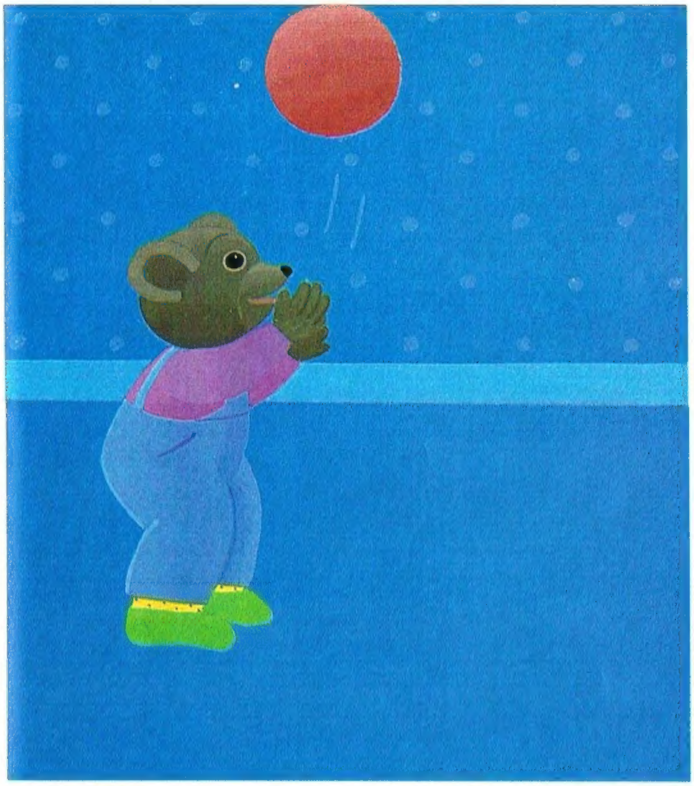

5. Kunstjes met een bal zijn ook heel leuk. Bas gooit een bal omhoog en vangt hem dan weer op. Pas op dat je niets stuk gooit!

6. Beertje Bas holt als een wildeman door het huis. Hij loopt papa beer, die de plantjes met de gieter water geeft, bijna omver.

7. „Kijk uit, wildebras!” Papa beer vangt Beertje Bas op en trekt hem naar zich toe. Papa slaat zijn armen stevig om Bas heen.

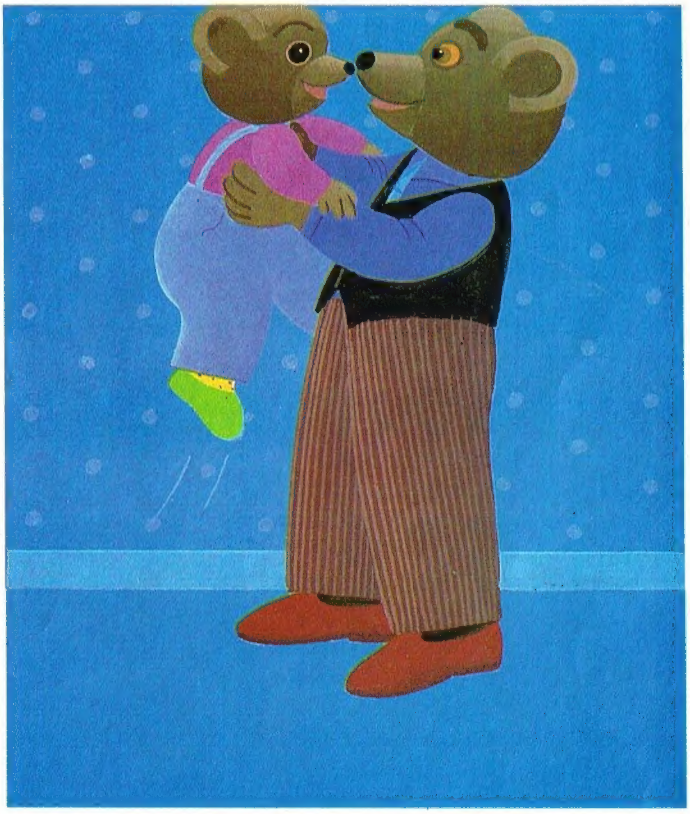

8. Hupsakee! Papa beer tilt Bas met één zwaai omhoog. Dat is nog eens leuk! „Nog een keer, papa,” roept Beertje Bas. Wat een pret!

tekeningen: Daniele Bour © Bayard-Presse

Een verlegen jongetje

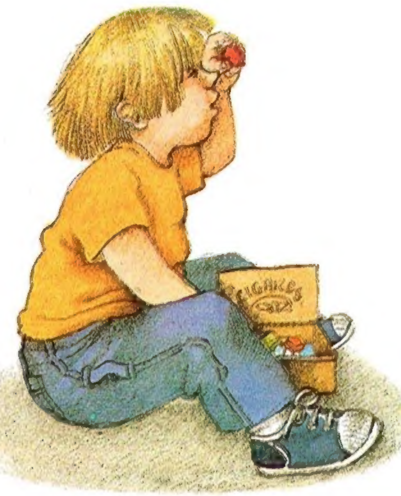

tekst: Burny Bos
tekeningen: Dagmar Stam

Een boze meneer

Ga jij even met Scoobidoo wandelen Michiel? vraagt moeder.
Scoobidoo is een hond.
Het is een boxer.
Hij heet Scoobidoo, maar je zegt skoebidoe.
Die naam betekent iets.
Maar Michiel weet niet wat.
Scoobidoo heeft zijn naam gehoord. Zijn korte staartje kwispelt driftig heen en weer.
Rustig, zegt Michiel.
Hij maakt de riem aan de halsband vast. Scoobidoo is blij.
Hij springt en blaft.
Met zijn harde nagels krabt hij aan de deur.
RUSTIG! zegt Michiel streng.
Hij trekt aan de riem.
Met zijn andere hand doet hij de deur open.
Ga maar, zegt moeder.
Ik doe de deur wel dicht.
Niet ver van de flat waar Michiel woont is een grasveld.
Je mag daar voetballen.
Aan de zijkanten van het grasveld groeien bomen en struiken. En overal zijn wandelpaadjes.
Daar mag je niet op fietsen.
Michiel heeft de riem losgemaakt. Nu mag Scoobidoo lekker hollen. Hij rent heen en weer.
Het schuim staat op zijn bek en zijn tong hangt eruit.
Michiel gooit met een stok.
Pak de stok, roept hij.
Scoobidoo rent achter de stok aan. En daar is hij alweer terug.
Hij legt de stok voor Michiel op de grond.
Goedzo, zegt Michiel.
Hij gooit de stok alweer weg.
Zo ver mogelijk.
Hijgend danst Scoobidoo achter de stok aan.
Maar dan ziet hij iets leukers.
Scoobidoo ziet een meneer op een fiets.
Hij blaft naar de meneer.
Het lijkt wel of hij wil zeggen: hé, je mag hier niet fietsen.
En naast de fiets rent hij mee.
Waf waf waf.
Michiel roept.
SCOOBIDOO KOM HIER!
Maar Scoobidoo luistert niet.
Hij holt maar met de fietser mee. De meneer op de fiets kijkt bang.
Schiet op rot hond, sist hij.
Hij trapt naar Scoobidoo.
Gelukkig trapt hij mis.
Maar Scoobidoo denkt dat de meneer met hem wil spelen.
Hij pakt de broekspijp van de meneer vast.
Waf, waf.
Hij rukt en trekt aan de broek.
De meneer op de fiets staat stil. Hij probeert zich los

te rukken.
Michiel komt eraan gehold.
Is die rothond van jou? vraagt de meneer kwaad. Michiel knikt.
Hij doet heus niks, zegt hij.
Nee nee, zegt de meneer kwaad.
Michiel heeft Scoobidoo vastgepakt. Los, zegt hij streng.
Eindelijk laat Scoobidoo de broekspijp los.
Vlug doet Michiel de riem weer vast. De meneer heeft zijn fiets tegen een boom gezet. Hij kijkt naar zijn broek.
Er zit kwijl op.
Dat gaat je geld kosten, zegt de man.
Michiel haalt zijn schouders op. Ik heb geen geld, zegt hij.
En trouwens: het is hier verboden te fietsen.
Het is waar wat Michiel zegt.
Maar de meneer vindt het brutaal. Hou je brutale mond, zegt hij. Anders gaan we naar de politie.
Michiel schrikt.
Nee schudt zijn hoofd.
Hij doet een stap achteruit.
Ik kan er toch niks aan doen, zegt hij zachtjes. Het lijkt of Scoobidoo alles begrijpt. Hij blaft keihard naar de meneer.
Waf waf waf waf waf.
Waar woon je? vraagt de meneer. Michiel wijst.
Daar, zegt hij. Daar bij die flat.
Waar is daar? schreeuwt de man. Welk adres?
Maar Michiel weet het niet.
Hij kan alleen maar zeggen daar. De meneer wordt steeds kwader. Hij wil Michiel vastpakken. Maar dat vindt Scoobidoo niet goed.
Waf, blaft hij en hij gromt naar de man.
De meneer springt achteruit.
Michiel is ook geschrokken.
Vlug holt hij er vandoor.
Hier blijven, schreeuwt de man. Hij springt op zijn fiets.
Keihard fietst hij achter de twee aan. Terwijl hij maar schreeuwt. Hier blijven! Hier blijven!
Ze hebben zich verstopt: Michiel en Scoobidoo.
Sst, zegt Michiel. Maar Scoobidoo kan niet zo goed stil zijn.
Hij hijgt en puft maar. Met zijn grote tong uit zijn bek.
Michiel gluurt tussen de bladeren door. De meneer is de verkeerde kant opgefietst. Hij is nu zover weg dat Michiel wel naar huis durft te hollen.
Hèhè, dat is nog maar net goed afgelopen.
Maar de moeder van Michiel vindt het niet goed afgelopen.
Ze wil de meneer wel een nieuwe broek betalen.
Maar hoe ze ook zoekt, ze kan hem niet vinden.

Zo bouw je huizen

Wanneer je verhuist, kom je meestal in een huis dat er al jaren staat en waar eerst anderen woonden. Maar soms krijgen mensen een heel nieuw huis. Ze kiezen zo'n huis van een tekening en gaan steeds even kijken hoe het met de bouw staat en of het al een beetje opschiet. Hier zijn een heleboel werklui bezig om een rij huizen te bouwen. Er moet ook heel wat gebeuren voordat de metselaar de stenen op elkaar kan metselen. Dat doet hij met cement. (Dat is de lijm voor de stenen.) Kijk maar goed naar deze tekening en vertel wat er allemaal gebeurt.

© Velber Verlag, Seelze, BRD

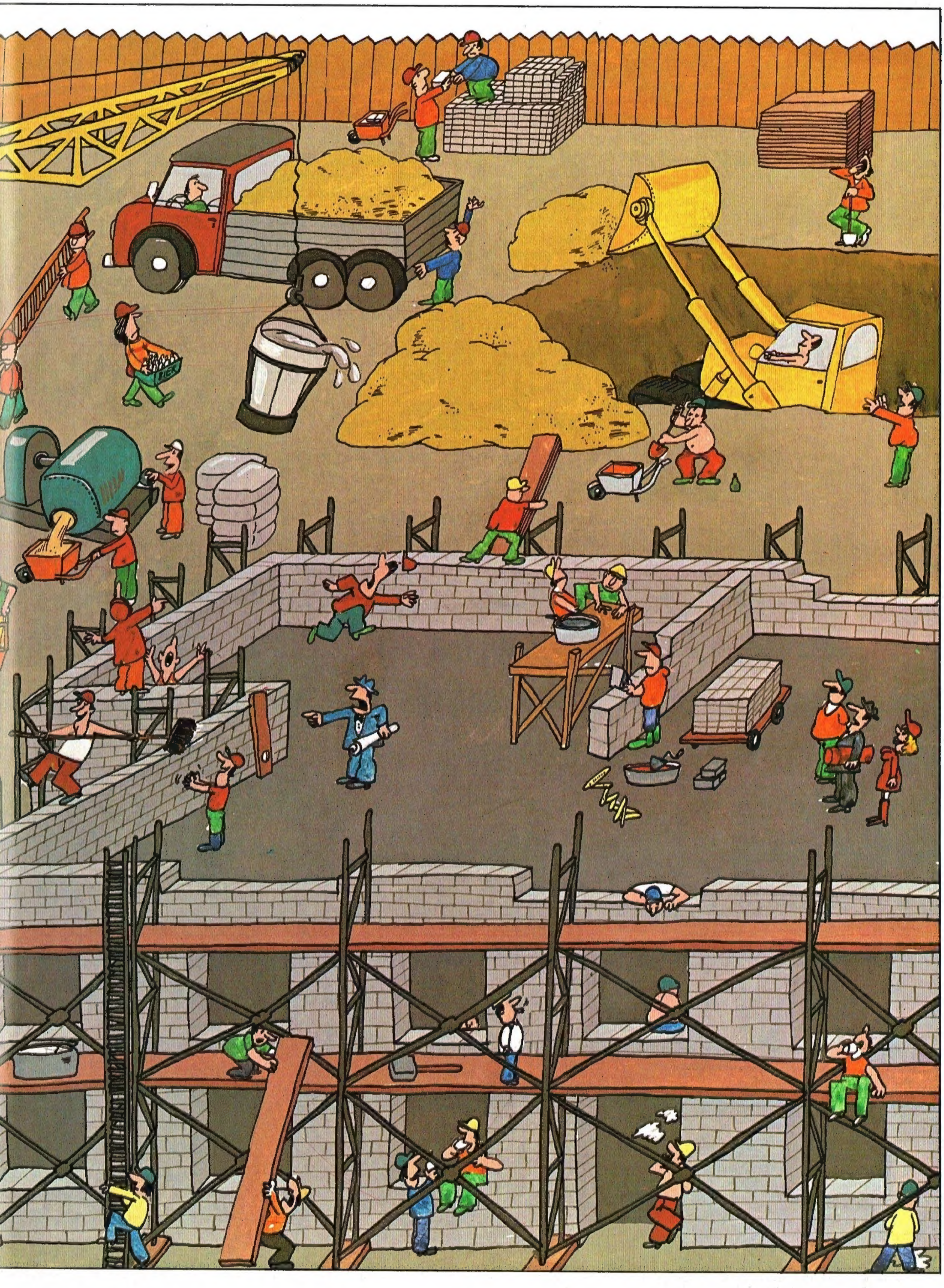

tekening: Erich Rauschenbach

Een bijzonder ritje

Dit hamstertje heet Hammie.
Hij woont in een plastic hok,
hij heeft een warm nest gemaakt
van opa's oude sok.

Hammie hamstert nootjes
met worteltjes erbij.
Nu staat hij op zijn achterpootjes,
wie komt daar voorbij?

Dat is zijn vriend de schildpad,
die zegt: „Hammie als je wilt
dan mag je wel een tochtje maken
bovenop mijn schild."

„Een goed idee," zegt Hammie.
Hij neemt meteen een sprongetje
en als hij op het schild zit,
roept hij: „Vooruit maar, jongetje!"

„Hoe vind je het nou, hamstertje,
zo'n ritje op mijn rug?"
„Wel leuk hoor," snuffelt Hammie.
„Maar het gaat niet zo vlug..."

Thera Coppens

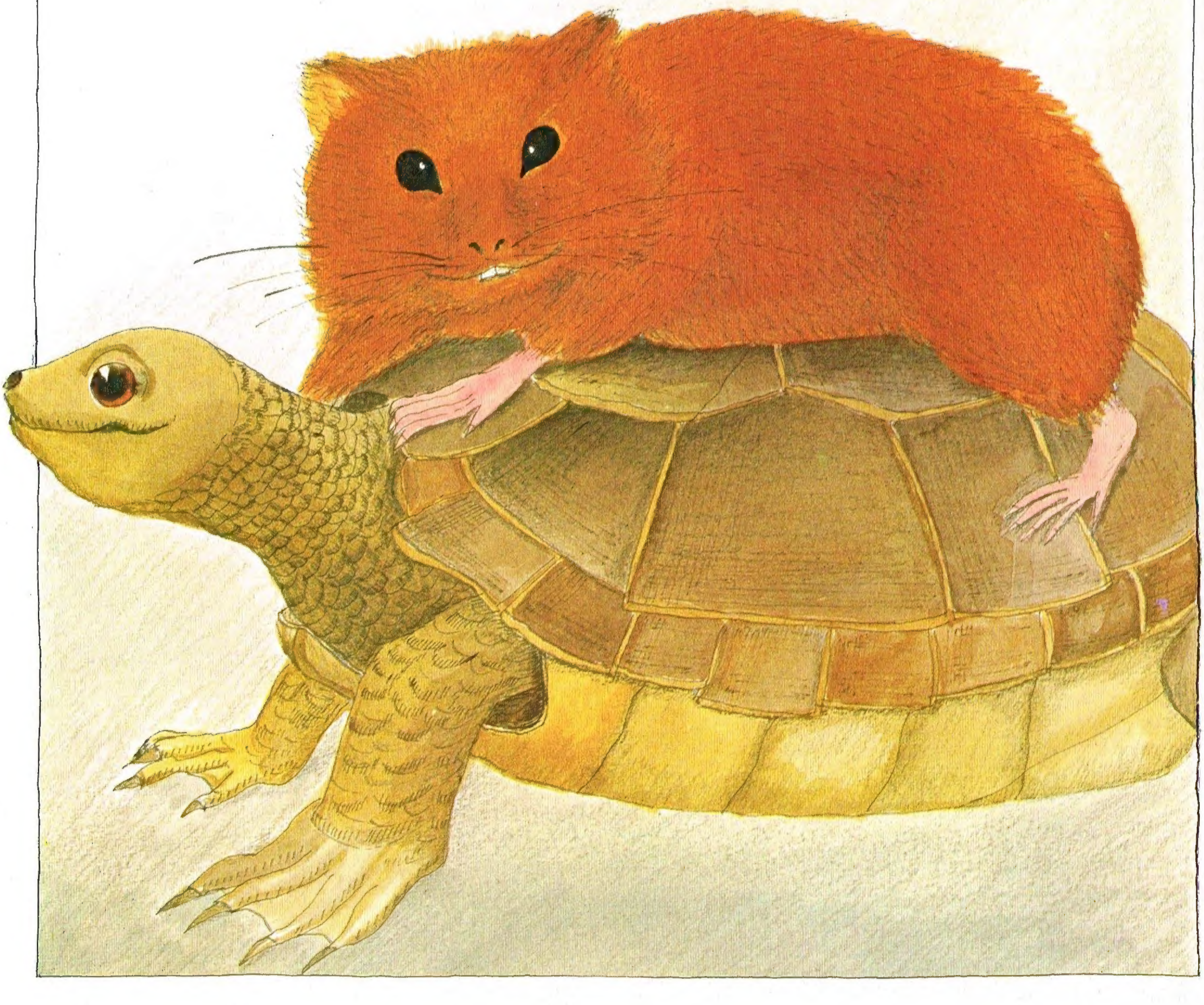

© Velber Verlag, Seelze, BRD

beste ouders

Verhuizen is een vermoeiende bezigheid. Hetty en Fritsje weten er alles van. Hetty gaat in een ander huis wonen en al haar spulletjes moeten in kranten gepakt worden en in grote dozen gestopt. En daar word je moe van. Dan heeft de hamster op pagina 14 het beter bekeken! Hij laat zich verhuizen door een schildpad.

Knutselen met knopen

Fisher-Price heeft in de serie „Handjesarbeid" een nieuw soort constructiemateriaal uitgebracht. Het materiaal bestaat uit 30 verschillende vormen van zacht kunststof en 28 gekleurde knopen. Hoewel de set aan de prijzige kant is (f 33,95) biedt het uw kleuter volop creatief speelplezier. Knutselen met knopen is te koop bij de speelgoedzaak.

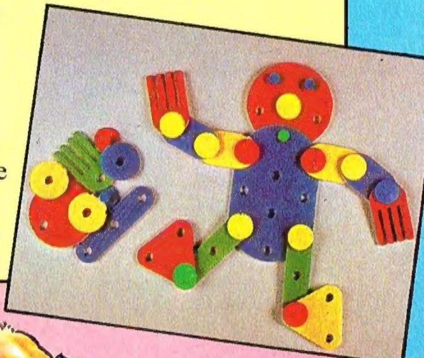

Jeugdsentiment

„Dit boekje behoort aan mij...", zo begint de eerste regel van de meeste poëziealbums. Met het boekje „Poesieversjes" zullen er bij u heel wat sentimentele herinneringen boven komen. Het bevat tientallen nostalgische poëzieversjes met kleurige illustraties van Ton Hoogendoorn. Leuk om te lezen en handig als u eens geen inspiratie heeft. Prijs: f 8,95. Te koop bij Vroom en Dreesmann.

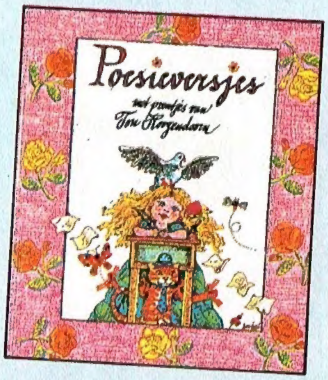

Circusposter deel 2

Het middelste stuk van de circusposter vindt uw kleuter deze week in Bobo. U kunt het aan deel I vastplakken.

Voor iedereen een spel

Vier bekende speelgoedfabrikanten hebben de koppen bij elkaar gestoken. Jumbo, Clipper, Ravensburger en MB hebben gezorgd dat dit overzichtelijke boekje „Spellenwijzer" tot stand kwam. Maar liefst 187 spellen worden in dit boek afgebeeld en beschreven. Van een eenvoudige kleuterpuzzel tot de nieuwste elektronische spellen. Een handige wegwijzer in het zeer grote aanbod van spellen. Prijs: f 2,50. Te koop bij de boekhandel.

VOLGENDE WEEK:

Het is volgende week kinderboekenweek. Dat laten we natuurlijk niet ongemerkt voorbij gaan. Op de ouderpagina vindt u een selectie van de boeken die bekroond zijn met een penseel of een griffel. Verder in dat nummer een kijkje in een kinderboekwinkel en een bibliotheek. En op pagina 14 een kijkplaat over wat je zoal met een boek kunt doen.

Kleutertje Knutsel

Het laatste stuk van de poster

Volgende week is de circusposter kompleet. Heeft u al een geschikt plaatsje op de kinderkamer vrij gemaakt?

Tekening voorplaat: Annet Planten

Redaktie: Wim van Etten, Cees de Groot, Marcella Pleysier. **Vormgeving:** Loes Koomen. **Marketing:** Nel Wilderom. **Vaste medewerkers:** Diet van Beek, Ingrid Bévort, Burny Bos, Jean Cameron, Sergio Cavina, Thera Coppens, Ineke de Graaff, Hetty Heyting, Mark de Jonge, Cor van Kesteren, Nannie Kuiper, Co Loerakker, Monica Maas, Corinne van Moorselaar, Annet Planten, Joost Roelofsz, Govert de Roos, Simone Schell, Annie M.G. Schmidt, Ed van Schuylenburg, Dagmar Stam, The Tjong Khing, Fiel van der Veen, Joop en Marijke Vissers, Ivo de Weerd, Jan Wesseling, Fiep Westendorp. **Drukkerij:** Koninklijke Smeets Offset, Weert. **Zetterij:** N.R.M. Een uitgave van Oberon B.V., Postbus 6003, 2001 HA Haarlem, telefoon 023-339040. **Abonnementsprijs:** f 1,40 per week of f 18,20 per kwartaal (13 weken). Losse nummers: f 1,55. België: prijs per nummer 27 Fr. **Abonnementsopgaven:** Schrijf naar Bobo, Antwoordnummer 50.103, 2000 VK Haarlem of bel tel.: 023-319420, van 8.30-20.00 uur. **Betalingswijze:** Abonnees krijgen een stortingsacceptgirokaart toegestuurd. Wie het blad via de bladenman ontvangt, kan de betaling ook contant met hem regelen. **Inlichtingen en klachten voor abonnees:** U kunt zich van maandag t/m vrijdag van 08.30-17.00 uur wenden tot Medianet B.V., Postbus 299, 2000 AG Haarlem, telefoon 023-319420. **Adreswijzigingen:** Drie weken tevoren opgeven aan de bladenman of bij Medianet B.V. **Verdeler voor België:** Tijdschriften Uitgevers Mij., (Internationale Uitgevers Mij. N.V.) Jan Blockxstraat 7, 2000 Antwerpen, tel. 03-2370120. Postrekening nr. 000.0083405.82. Prijs per nummer 27 Fr. Tevens verkrijgbaar bij uw weekbladverkoper en in de boek- en dagbladhandel.

Niet in leesportefeuille: Zonder schriftelijke goedkeuring van de uitgeefster is het niet geoorloofd Bobo op te nemen in of ter beschikking te stellen van een leesportefeuille.

© Oberon 1982 Nederland

Waar is Boemsi?

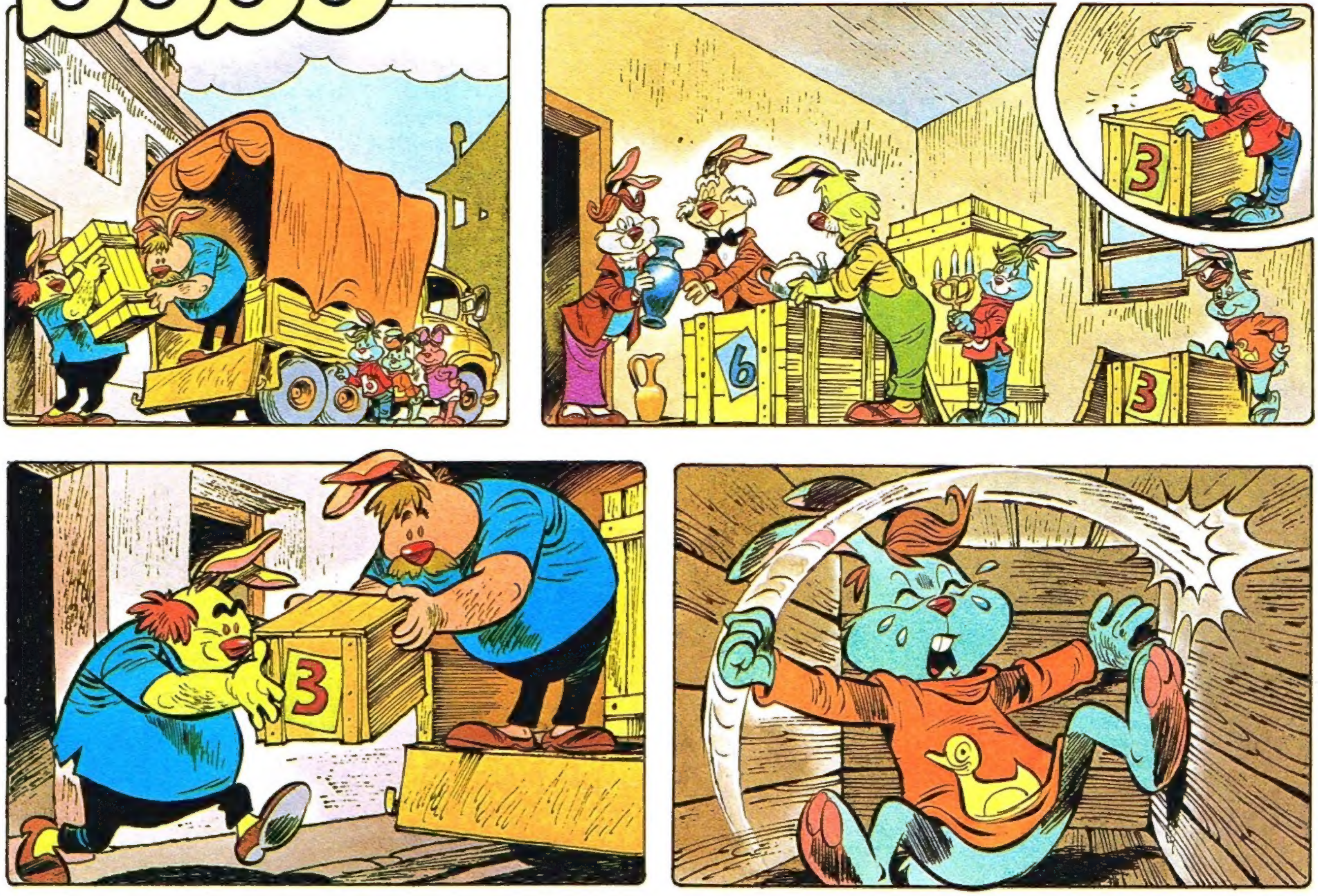

Oma en opa wonen nog maar met zijn tweetjes in een heel groot huis. Daarom zijn ze blij als ze kunnen verhuizen naar een kleiner huis. En de kinderen zijn ook blij. Want verhuizen … dat hebben ze nog nooit meegemaakt. Als papa gaat helpen inpakken, gaan de kinderen ook alledrie mee om te kijken en te helpen.
Alle meubels worden door stevige verhuizers in een knots van een verhuiswagen getild. En binnen worden alle kleinere dingen in grote kisten gepakt. „Daar zou IK zelfs wel in kunnen," denkt Boemsi. „Wát een grote kisten!" Maar … als ze probeert of ze er in kan, doet Bobo het deksel dicht. Meteen pakt een verhuizer de dichte kist op en tilt hem in de vrachtwagen. Door het lawaai op straat hoort hij Boemsi niet, die maar roept: „Ik zit er in! Ik wil er uit!"
O schrik! Boemsi voelt dat de verhuiswagen gaat rijden! Ze roept. En ze bonst tegen de kist. Maar niemand hoort haar. „Waar zou ik terechtkomen!" snikt ze. Natuurlijk komt ze terecht in het nieuwe huis van opa en oma … En niemand is verbaasder dan opa, die een stemmetje in de kist hoort en dan Boemsi vindt! „Je mag ook nóóit in lege kisten of dozen kruipen!" roept hij. „Gelukkig loopt het nú goed af!"

40
8 710722 052028

tekst: Corinne van Moorselaar, tekeningen: Sergio Cavina